

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.O. Tomasz Uszpulewicz

Ławnicy: Tadeusz Szporko, Jolanta Maniecka

Protokolant: Igor Szukalski

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2018 roku

przy udziale Karoliny Borowiec-Kołaczyńskiej - Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu

sprawy karnej

**M. K.**

**syna W. i B. z domu B.**

**urodzonego (...) w W.**

**oskarżonego o to, że:**

I. w dniu 29 lipca 2017 roku w M., województwo (...), wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia substancji psychotropowych z terytorium Republiki Czeskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w postaci amfetaminy w ilości 35 gramów, przy czym jest to znaczna ilość substancji psychotropowej,

**tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. z 19 września 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) o przeciwdziałaniu narkomanii,**

II. w dniu 10 sierpnia 2017 roku w W.. Województwo (...), wbrew przepisom ustawy posiadał substancje psychotropowe w postaci amfetaminy ilości 17,65 gramów netto, przy czym jest to znaczna ilość substancji psychotropowej,

**tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz. U. z 19 września 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) o przeciwdziałaniu narkomanii,**

-----//-----

I. oskarżonego M. K. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I. części wstępnej wyroku, to jest zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 2 K.k. i z art. 60 § 6 punktem 2) K.k., stosując nadzwyczajne złagodzenie kary, wymierza mu kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda stawka dzienna,

II. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego M. K. wobec popełnienia przez niego czynu przypisanego mu w punkcie I. części rozstrzygającej wyroku

nawiązkę w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii na rzecz (...) (...) w B.,

III. oskarżonego M. K. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II. części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego M. K. przepadek substancji psychotropowej w postaci pozostałej obecnie amfetaminy (o której mowa w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych na karcie 41 akt pod liczbą czynności I) z uwagi na popełnienie przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie III. części rozstrzygającej niniejszego wyroku i zarządza jej zniszczenie,

V. na podstawie art. 85 § 1 K.k. i art. 86 § 1 K.k. wymierza oskarżonemu M. K. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 63 § 1 K.k. zalicza oskarżonemu M. K. na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 23 lutego 2018 roku do dnia 12 marca 2018 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. R. kwotę 1.033 zł i 20 gr (jednego tysiąca trzydziestu trzech złotych i dwudziestu groszy) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. K. w postępowaniu sądowym przez adwokata ustanowionego z urzędu,

VIII. na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego M. K. od kosztów sądowych, w tym od opłaty.

***Sygnatura akt III K 150/17***

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424 § 3 K.p.k. w wypadku złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu albo o uzasadnienie wyroku wydanego w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 uzasadnienie powinno zawierać co najmniej wyjaśnienie podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć. W sprawie niniejszej wyrok skazujący wydano w trybie art. 387 K.p.k., zaś Sąd Okręgowy w Świdnicy nie dostrzegł z urzędu powodów sporządzenia pisemnego uzasadnienia wyroku w niniejszej sprawie w zakresie szerszym niż minimum przewidziane w art. 424 § 3 K.p.k.

Zachowanie oskarżonego M. K., które zostało mu przypisane w punkcie I. części rozstrzygającej wyroku polegało na przemieszczeniu substancji psychotropowej, jaką jest amfetamina (jest ona określona – zgodnie z art. 4 punktem 25) ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii – w wykazie substancji psychotropowych stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy, grupa II-P) z terytorium Republiki Czeskiej (która należy do Unii Europejskiej) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – stanowiło zatem jej wewnątrzspółnotowe nabycie (art. 4 pkt 33) wspomnianej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Jednocześnie ilość tej amfetaminy była znaczna (35g), gdyż można było z niej sporządzić, co najmniej 145 porcji handlowych (przyjmując, że jedna porcja ma masę od 0,08 do 0,24 g amfetaminy – tak w opinii na kartach 47-53 akt, w której wszakże wskazano ilość porcji handlowych od 60 do 182, tymczasem  $35 : 0,24 = 145,83(3)$ , zaś  $35 : 0,08 = 437,5$ , i wypowiedziano się na okoliczność suszu, który w tej sprawie nie został zabezpieczony; jednakże o tym, iż przemycona, a potem posiadana substancja była amfetaminą przekonują wyjaśnienia oskarżonego M. K. i protokół użycia testera narkotykowego). W konsekwencji czyn przypisany oskarżonemu w punkcie I. części rozstrzygającej wyroku zakwalifikowano z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Dwanaście dni po wspomnianym wyżej czynie oskarżony znajdował się w

posiadaniu 17,65 g przemyconej amfetaminy, która nadal stanowiła ilość znaczną (można było z niej sporządzić co najmniej 73 porcje handlowe). Tym samym wypełnił swoim zachowaniem znamiona czynu uregulowanego w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Czas jaki upłynął pomiędzy tymi czynami nie pozwala uznać tych zachowań (przemytu i posiadania) za jedno przestępstwo. Jakkolwiek bowiem jest oczywiste, iż przemieszczeniu narkotyku towarzyszy jego posiadanie, to po zerwaniu więzi czasowej, w której posiadanie jest niezbędne dla popełnienia czynu kwalifikowanego z innego niż ono uregulowania, nie może być mowy o sytuacji wskazanej w art. 11 § 2 K.k. (jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów), gdyż mogłaby być ona potencjalnie niekorzystna dla sprawcy (skoro bowiem czasem popełnienia przestępstwa jest ostatnie zachowanie, które się na nie składa, to wówczas przedawnienie poważniejszego przestępstwa mogłoby być „przeciągane” w czasie przez inne zachowanie, które trwałoby do późniejszego okresu).

Przystępując do rozważań na temat orzeczonych wobec oskarżonego M. K. kar należy wskazać, iż za czyn z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przewidziane są grzywna i kara pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3 (tym samym przestępstwo takie jest zbrodnią, gdyż w świetle art. 7 § 2 K.k. zbrodnią jest czyn zabroniony zagrożony karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3 albo karą surowszą) – górna granica kary pozbawienia wolności wynosi w tym przypadku 15 lat (według art. 37 K.k. kara pozbawienia wolności wymieniona w art. 32 pkt 3 trwa najkrócej miesiąc, najdłużej 15 lat; wymierza się ją w miesiącach i latach); z kolei stosownie do art. 33 § 1 i 3 K.k. grzywnę wymierza się w stawkach dziennych, określając liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki; jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi 10, zaś najwyższa 540, zaś ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2000 złotych. Za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii grozi kara pozbawienia wolności od roku do lat 10. Kary za przypisane oskarżonemu M. K. w niniejszej sprawie przestępstwa (w tym kara łączna) zostały zaproponowane przez niego samego, zaś prokurator im się nie sprzeciwił. Ta swoista ugoda nie jest oczywiście wiążąca dla Sądu i podlega jego ocenie, ale jednocześnie nie musi być tożsama z orzeczeniem, które zapadłoby w trybie niekonsensualnym. Bez zastrzeżeń należało potraktować koncepcję nadzwyczajnego złagodzenia kary za zbrodnię z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, gdyż w istocie, w sytuacji, w której jedyna wiedza o przemyśle narkotykowym z Czech do Polski przez oskarżonego pochodziła od niego samego, a ich ilość, choć znaczna nie była przecież bardzo duża, należało uznać, iż nawet najniższa kara przewidziana za to przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa (art. 60 § 2 K.k.). W tym przypadku nadzwyczajne złagodzenie kary polega na jej orzeczeniu poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia i wymierzeniu kary pozbawienia wolności nie niższej od jednej trzeciej dolnej granicy ustawowego zagrożenia (art. 60 § 6 pkt 2) K.k.). Wypływają z tego dwa wnioski. Po pierwsze nadzwyczajne złagodzenie kary w przypadku takiej zbrodni, jak przypisana M. K., dotyczy wyłącznie kary pozbawienia wolności, po drugie zmienia jej granice na zakres od roku do 2 lat i 11 miesięcy. Przy ocenie zaproponowanej przez oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności (niewątpliwie nadal dotkliwej) nie można było wszakże zapominać, iż był on już karany za przestępstwa z art. 278 § 1 i 279 § 1 K.k. w wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 7 czerwca 2005 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 248/05 (informacja z Krajowego Rejestru Karnego, karty 34-36 akt) oraz na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w sprawie o sygnaturze akt II K 757/17 (zawiadomienie o wykonywaniu kary wobec tymczasowo aresztowanego, karta 189 akt) – nawet przyjmując, że czyn, za który orzeczono tę ostatnią karę został popełniony po czynach, których dotyczy niniejsza sprawa, to niewątpliwie stawia to w negatywnym świetle zachowanie sprawcy. Zła opinia o oskarżonym wpływa też z wywiadu środowiskowego (karty 76-77 akt), który dodatkowo wskazuje, iż wobec M. K. orzeczono karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym w sprawie Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu o sygnaturze akt VII K 543/17 oraz że był on ukarany za wykroczenie z art. 119 § 1 K.w. w wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu w sprawie o sygnaturze akt II W 681/17 karą grzywny w wysokości 2.000 złotych; wywiad przynosi też informację, że sprawa Sądu Rejonowego w Wałbrzychu o sygnaturze akt II K 757/17 dotyczyła przestępstwa z art. 278 § 1 K.k. Nie wolno też pomijać towarzyszącej instytucji przewidzianej w art. 387 K.p.k. idei samoukarania sprawcy, który sam (a w tym przypadku jeszcze przy asyście obrońcy, będącego profesjonalnym prawnikiem) określa, jakie konsekwencje swego czynu ma ponieść (mając przy tym wiedzę, iż nie będzie mógł w tym

zakresie podnieść zarzutu w apelacji). W tej sytuacji korekta ze strony Sądu powinna następować tylko, jeśli kara zaproponowana przez oskarżonego jest całkowicie nie do pogodzenia z okolicznościami sprawy. Jak już wspomniano za czyn z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii obligatoryjne jest orzeczenie grzywny obok kary pozbawienia wolności – zaproponowany przez M. K. wymiar tej kary (50 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka dzienna) koreluje z wagą przypisanego przestępstwa i uwzględnia niełatwą sytuację materialną oskarżonego, który nie ma dochodów ani majątku. Z kolei kara roku pozbawienia wolności za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zaproponowana przez M. K. była najniższą możliwą i brała pod uwagę, iż ilość posiadanych przez niego narkotyków nie była bardzo duża, a nadto wiązała się z jego uzależnieniem od nich (kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień, karty 59-65 akt). Na aprobatę zasługiwała też kara łączna pozbawienia wolności (konieczność jej wymierzenia wypływała z treści art. 85 § 1 K.k., stanowiącego, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną) w wymiarze 2 lat zaproponowana przez oskarżonego, gdyż czyny jego zostały popełnione w nieodległym czasie i były ściśle ze sobą powiązane, co jak najbardziej uzasadnia wymierzenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji, oznaczającej redukcję kary łącznej do najniższej możliwej wysokości (w świetle art. 86 § 1 K.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, co oznacza, że w niniejszej sprawie granice kary łącznej pozbawienia wolności wynosiły od lat 2 do 3).

Konsekwencją popełnienia przez M. K. czynu z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii było orzeczenie wobec niego nawiązki. Zgodnie z art. 70 ust. 4 wspomnianej ustawy w razie skazania za przestępstwo określone w art. 53-63 sąd może orzec na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii nawiązkę w wysokości do 50 000 zł. Sąd doszedł do przekonania, że wsparcie przez oskarżonego prewencji w zakresie problematyki uzależnienia od narkotyków oraz niwelowania jego skutków będzie dodatkowym czynnikiem uświadamiającym M. K. naganność jego czynu, przy czym uznano, że wystarczająca w tym wypadku będzie niewielka kwota 1.000 złotych, gdyż ilość substancji psychotropowych, które przemycił, jakkolwiek znaczna, daleka była od hurtowych wielkości spotykanych na czarnym rynku narkotyków. Powyższe rozstrzygnięcie było objęte porozumieniem, o którym mowa art. 387 K.p.k.

Stosownie do treści art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w razie skazania za przestępstwo określone w art. 62 oraz w razie umorzenia lub warunkowego umorzenia postępowania karnego orzeka się przepadek środka odurzającego lub substancji psychotropowej, nawet jeżeli nie był własnością sprawcy; sąd, orzekając przepadek przedmiotów, może zarządzić ich zniszczenie; z czynności zniszczenia sporządza się protokół. Ponieważ oskarżony M. K. został skazany za przestępstwo z art. 62 wspomnianej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt III. części rozstrzygającej wyroku) obligatoryjne stało się orzeczenie przepadku substancji psychotropowej pozostającej po popełnieniu tego czynu – uznając przy tym, że jest ona nieprzydatna, zdecydowano o zniszczeniu tego przedmiotu. Powyższe rozstrzygnięcie było objęte porozumieniem, o którym mowa art. 387 K.p.k.

Zgodnie z art. 63 § 1 K.k. na poczet orzeczonej kary zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając w górę do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, dwóm dniom kary ograniczenia wolności lub dwóm dziennym stawkom grzywny. W konsekwencji na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M. K. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres jego tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie od zatrzymania w dniu 23 lutego 2018 roku do dnia 12 marca 2018 roku – późniejszy czas tymczasowego aresztowania (uchylonego i zakończonego w dniu 28 marca 2018 roku) nie został zaliczony, gdyż od dnia 12 marca 2018 roku M. K. rozpoczął odbywanie kary 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w sprawie o sygnaturze akt II K 757/17.

Oskarżonego M. K. reprezentował ustanowiony z urzędu obrońca. Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze (j. t. Dz. U. z 2017 roku, poz. 2368 ze zm.) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Doprecyzowaniem tego uregulowania jest rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714 ze zm.), które w § 2 stanowi, iż koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują opłatę ustaloną zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia oraz niezbędne i udokumentowane wydatki adwokata ustanowionego z urzędu. W świetle

§ 17 ust. 2 punktu 5) tego aktu prawnego opłaty za obronę przed sądem okręgowym jako pierwszą instancją lub przed wojskowym sądem okręgowym jako pierwszą instancją oraz przed sądem apelacyjnym wynoszą 600 złotych (w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, opłata ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20% - § 20 rozporządzenia), zaś według § 4 ust. 3 wspomnianego uregulowania opłatę, o której mowa w ust. 1 i 2, podwyższa się o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług. Zatem mając na uwadze, że obrońca oskarżonego stawiał się na trzy terminy rozprawy w niniejszej sprawie, opłata za udział w niej wynosi 1.033 złote i 20 groszy (600 złotych x 1,4, czyli 840 złotych + 23% podatku).

Kwestia rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu nie była objęta wnioskiem (w świetle art. 387 § 1 K.p.k. nie musiała). Sąd uznał, że dla M. K., który jest obecnie pozbawiony wolności i ma w perspektywie, że stan ten jeszcze potrwa, nadto nie ma on majątku, poniesienie kosztów sądowych (które w niniejszej sprawie pokrywają się z kosztami procesu) byłoby zbyt uciążliwe; warto przy tym podkreślić, że swoją postawą, która pozwoliła skrócić rozprawę, przyczynił się on do redukcji kosztów. W konsekwencji, na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.), zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych, w tym od opłaty.